

Wonen in twee bossen

In een ver land, in een groot bos wonen vijftien kleine aapjes en één grote dikke grijze aap. De aapjes in het bos zijn gelukkig met elkaar. Het is niet zo dat ze nooit verdrietig zijn. Elke aap heeft wel eens wat. En er is geen één aap die altijd, elke dag en elk moment blij is. Dat is nooit zo met apen. Maar het fijne is wel, dat ze het met elkaar goed hebben. Daarom is het zo'n mooi bos. Niet alleen omdat er zulke mooie bomen, prachtige bloemen, geurige kruiden groeien, maar juist omdat de aapjes in het bos veel van elkaar houden. Liefde maakt een bos mooi.

Op een dag zegt Max: ‘Zullen we takkertje gaan doen?’ Daar heeft iedereen zin in. Eén aapje is de takker. Die heeft dan een tak in zijn pootje en moet proberen met die tak een ander aapje te raken. Als dat lukt, dan is dat andere aapje de takker.

‘Ik begin,’ zegt Max, en dat vindt iedereen goed. Max kan hard rennen, maar Max moet wel zijn best doen, want alle aapjes kunnen hard draven. Ze beginnen. Max telt tot tien, en iedereen vliegt weg. Max er achteraan. Bijna heeft hij Berend getakt, maar die ontwijkt het takje net op tijd. Eindelijk heeft hij Willemien met het takje aangeraakt. Willemien vindt het niet leuk, maar eerlijk is eerlijk, nu is zij aan de beurt om takker te zijn. Willemien kan zo ontzettend snel rennen, ze heeft al heel gauw een aapje getikt: Frederik. Frederik begint heel hard te krijsen en te gillen, want hij vindt het niet eerlijk en het is gemeen en hij was gestruikeld over een boomstam, en Willemien had haar takje naar hem *gegóóid* en dat mocht niet. Alle aapjes komen naar Willemien en Frederik. Wat is er nu aan de hand? Frederik is woest en heel verdrietig. Zijn tranen biggelen over zijn wangen. Willemien begrijpt er niets van en de andere aapjes al helemaal niet. ‘Zullen we dan maar iets anders gaan doen?’, stelt Elsbeth voor. ‘We kunnen ook ‘pindaatje’ gaan doen.’

En zo gebeurt het. Iedere aap krijgt vier pinda’s en ze moeten die om de beurt in een lege kokosnoothelft gooien. Dat is best moeilijk, maar aapjes zijn daar best handig in. Elsbeth gooit er al gelijk twee pinda’s in en Berend is het knapste met ‘pindaatje’. Die gooit met één grote zwaai, als eerste, al zijn pinda’s in de kokosnoot. Er gaat een gejoel en gekrijs op. Iedereen is ontzettend trots op Berend. En Berend? Die springt en danst van plezier. Eén aapje is niet blij. Dat is Frederik. Hij vindt iedereen stom, en iedereen is gemeen, en het bos is... nou ja. Hij gaat stilletjes in een boom zitten, z’n pootjes voor z’n oogjes en z’n schouderjes schokken van verdriet.

Opeens merken de andere aapjes dat Frederik niet meer bij de groep is. Ze gaan roepen en zoeken. Is hij onder de struiken? Is hij achter de acaciaboom? Gaat hij een ander spelletje doen? Berend gaat als een wilde aan allerlei takken van bomen hangen en schudden om erachter te komen waar Frederik is. En ja hoor, hij komt er al gauw achter. Hij rukt aan een liaan, die weer vastzit aan een tak van de mangroveboom en daar valt de arme Frederik uit de boom. Daar schrikt iedereen van. Frederik begint nog harder en heftiger te snikken. ‘Iedereen in dit bos is gemeen en vervelend tegen mij. Niemand doet aardig. Het is een stom bos. Elk aapje heeft een hekel aan mij. Ik wil weer terug naar mijn andere bos.’

Frederik is helemaal overstuur. Zo verdrietig heeft niemand hem ooit gezien. Wat is er toch aan de hand met Frederik. De aapjes bedenken dat het tijd is dat dikke aap er eens bijkomt. Die weet misschien wat er met Frederik is. Want ze weten niet wat zij nu fout hebben gedaan. Ze hebben twee spelletjes gespeeld en dat was eigenlijk best leuk. Alleen Frederik had niet gewonnen. Is hij daarom zo boos en verdrietig? Rowan begint al te mopperen: ‘Stel je toch niet zo aan.’ Maar hij krijgt van Elsbeth een duw. ‘Doe nou maar een beetje lief, anders wordt het helemaal zo’n gedoe,’ vindt ze. Elsbeth vindt tranen en geschreeuw altijd een beetje ingewikkeld. Dikke aap ligt heerlijk te zonnen op het zachte mos. Ze slaapt. Ze ademt heel rustig. Berend pakt een bamboetakje en kriebelt daarmee onder haar neus. Ze niest één, twee, drie keer en

doet dan haar ogen één voor één open. En wat is het eerste wat ze ziet? Haar schattige lieve vijftien aapjes, een beetje in paniek. Dat ziet ze. ‘Wat is er aan de hand, jongens,’ vraagt ze. Max begint het verhaal te vertellen.

Dat ze een spelletje deden en dat toen Frederik zo boos en verdrietig werd en dat ze toen weer een spelletje deden en dat toen Frederik weer begon te schreeuwen en te huilen. En dat toen Frederik verdrietig bleef en niets meer van het bos wilde weten en dat hij dacht dat iedereen een hekel aan hem had. Alle aapjes weten wel wat te vertellen en Frederik staat achteraan een beetje bedremmeld te kijken. Het hart van dikke aap stroomt vol als ze het verhaal hoort en het kopje van Frederik ziet. ‘Kom eens hier, lieverd,’ zegt ze. Frederik komt, aarzelend. Dan kruipt hij als vanzelf op haar schoot. Zijn kopje legt hij tegen de lekkere zachte vacht van dikke aap en hij snikt zachtjes na. ‘Ik denk dat ik het een beetje begrijp, Frederik,’ zegt ze, ‘vind je het zo moeilijk dat je in twee bossen woont en dat je steeds weer moet verkassen van het ene bos naar het andere?’ En dat was het nou net. Frederik is het enige aapje dat in twee verschillende bossen woont. De ene keer is hij in het bos van de vijftien aapjes, met de mangrovebomen en bananenbomen en palmbomen. De andere keer woont hij in het bos met de eikenbomen, bramenstruiken, berkenbomen. Als Frederik dan net uit het andere bos komt, dan vindt hij het allemaal veel te moeilijk. Dan weet hij niet of hij een regenwoudaapje is of een eikenbosaapje. Dan weet hij niet meer bij wie hij hoort, bij de regenwoudaapjes of bij de eikenbosaapjes. Als hij in het ene bos zit, mist hij het andere bos, als hij in het andere bos speelt, mist hij het ene bos. Daarom is hij zo gauw verdrietig.

Lizzy moet een beetje om Frederik huilen, ze houdt zoveel van Frederik en ze weet zeker dat elk aapje veel van Frederik houdt. Maar Rowan wil geen tranen zien. Daar wordt hij altijd een beetje droevig van. Hij maakt altijd grapjes als iemand verdrietig is, en nu begint hij een zelfverzonnen liedje te zingen:

*Een aap is een aap
Waar die ook is
We zijn allemaal apen
En dat is niet mis*

Alle aapjes beginnen mee te zingen:

*Een aap is een aap
Waar die ook is
We zijn allemaal apen
En dat is niet mis*

En echt, Frederik begint ook mee te zingen, eerst zachtjes, en dan uit volle borst. Dikke aap aait Frederik over zijn bolletje en neuriet zachtjes mee. Het maakt niet uit waar hij is, overal is hij aap Frederik en is hij de moeite waard.

*We zijn allemaal apen
En dat is niet mis*